

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δεκατέσσαρες Φλεβάρη
και καθέννας 'στὸ ποδάρι.

**Φασουλίδικος χορὸς
παρὰ πάντας ζωρὸς.**

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μπάλου
μετὰ γέλωτος ἑξάλλου
μπαινὲ μίγας και πολὺς
ὁ δεσπότης Φασουλῆς
μὲ Νουάρχου τρικαντό,
και τὸν πέρνου 'στὸ κοντό.

Και 'στὸ μπράτσο τοῦ κρατῆ
Στρατηγὸ τὸν Περικλέτο
μὲ κατάρχου κασκίτο
και μὲ πόζα δυνατή.

Ὁ Φ.—Σὰν ἄκουσα τὸ δάνειον πὺς ἐγγυῶνται τώρα
τρεῖς σύμμαχοι Δυναμίεις,
σὰν εἶδα μὲ ξεφάντωμα πὺς 'πῆρε πάλι φέρα
κάθε Ρωμρὸς ἀντάμης,
σὰν εἶδα πὺς σαλεύεται τὸν 'Αθηνῶν ἡ γῆ,
και γίνεται μεγάλη
βελτίωσις, ἀνόρθωσις και περιουλογῆ,
και κάθε κλάδος θέλλει,
σὰν εἶδα πὺς δὲν ἀναβαν τὰ σπέρτα τῶν κουτιῶν,
σὰν εἶδα και τὰ νοῦμερα ν' ἀλλάζου'ν τῶν σπητιῶν,
κι' οἱ μαχαλάδες ἑξέλλου τὴν πρόσοδον ἡλάλαξαν
κι' ἡλέκτρισε τὸ γεγονός τὴν κάθε γειτονιά,
και τοῦ 'δικου μου τοῦ σπητιοῦ τὸ νοῦμερο πὺς ἔλλαξαν
και δεπαπέντα μοῦκαγαν τὸ πρὶν δεκαεννιά.

Σὰν εἶδα πίνθος ἰθινικὸν πὺς ἔχει καταλάβει
Ρωμρὸς μικροὺς μεγάλους,
κι' ἡ λύπη δὲν εἰζέρω πὺς τὰ πόδια τῶν ἀνάβει
και πόστρωσαν 'στουὺς μπάλους,
σὰν εἶδα πὺς ἡ συμφοραὶ μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα
και παῖζ' ἡ φουσαρμίνικα, τὸ πᾶνω κι' ἡ λαντέρνα,
σὰν εἶδα πὺς τὰ πόδια σας 'στὸ σβίρκο σας κτυπάται,
κι' ὄμοιος σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ

'Έτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν 'Ετῆμ-Πασσά γιὰ δῶρο σας χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντες δεκατέσσαρα κι' ἑξακόσ' ἀκόμη,
τὴν Γκαμῖλα 'θεῖρανε κι' ἔσκουζαν οἱ δρόμοι.

δὲν κάνει σπῆτι τοῦ χορὸ,
γιὰ τῆς Πατρίδος τοὺς καῦμοὺς καθόλου δὲν λυπάται,
μονάχος ἀπεράσισα και μὲ τὸν Περικλέτο
νὰ δώσω μπάλο δυνατὸ 'στὸ σπῆτι μου κι' ἑρίτο.

Χαρά 'στον ὀπου χαίραται 'στῆς μαύρικς συμφοραὶς
και τῆς θαρρεὶ χαρῆς,
χαρά 'στον ποῦ φαντάζεται τὴν ποζράδα νίκη
και διπλομασκαρεῖται γιὰ τὸ μασκαρᾶληκι.

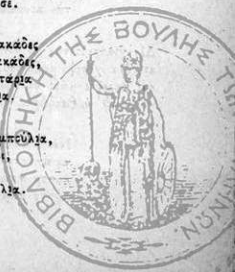
Χαρά 'στον ὀπου μασκαρεῖ 'στὸν κόσμω καμκρόνεται
και θέλει σῶνει και καλά νὰ ζητηθοῦν εὐθῆναι,
χαρά 'στον ποῦ παραγλεντᾶ και διπλομουτζουρνεταί
κι' ἀπ' τῆς μουντουραὶς τῆς πολλὰς δὲν φρίνεται πορὸς εἶναι.

Χαρά 'στον ποῦ κατάρθωσε 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ
κι' εὐτύχησε νὰ ξαναἰδῇ κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
και 'στὸ σαλόνι μου νάλλῃ και νὰ ξαναχορῆψῃ
και μασκαρίνιμα μοῦτσουνα νὰ ξαναμσκαριφῆ.

'Ὀπ! ὄπ! πᾶθετ' 'στὸ χορὸ μὲ Τούρκικο ρεσάκι
και μ' ἀδειανὸ δισάκι.
'Ας ἀνάψου'ν τὰ καντύλια,
σίτε ντάμ και μπαλανσὶ,
πά-ντι-κάντρ, μπαστόν, καντριλίνα,
κι' ἄλα σουφ και βερσέ.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τῆς ἑλλακῶδες
βγάξει Στρατηγῶν γικακῶδες,
τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ γορταῖα
κρύβει φτερωτὰ ποδάρι.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ ζουμπουῖα,
ποῦ παιάνας παρακροῖται,
κάνει τὸν καθένα Λούη
και κολορωτᾶ τὴν πούλια.

Τούτ' ἡ γῆ μας ἡ μεγάλη,
 πού λυσάμ' με τοὺς προγόνους,
 ἀπὸ μὲν ἡμέρα σ' ἄλλη
 λησμονεῖ ἔτροπαῖς καὶ πόνους.

Τούτ' ἡ γῆ μας πού βροντᾷ,
 δὲν τὴν νοιάζει κι' ἂν φορίσῃ
 φρατζὲ καὶ Τούρκου φέσι,
 φθάνει μόνο νὰ γλεντᾷ

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τοὺς τριβόλους
 ἔβγαλε λαγούς μαρτίλους.
 Τούτ' ἡ γῆ, πού βγαίνει λαύρα,
 ἔβγηκε πρώτη ὅτ' ἡ παλάβρα.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ σατούρια
 πυρπολεῖ σκηνούς κι' ἀχούρια,
 τούτ' ἡ γῆ μὲ τῆς γαλιάντρας
 Ἄτσιγγάνων ρίχνει μάντρας.

Τούτ' ἡ γῆ τῶν χρυσανέμων
 ἔχει σὶκ πολεμικό,
 καὶ γιὰ σύμβολα πολέμων
 πάπια, χήνα, κι' ἄστακα.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τῆς μουντζούρας
 περγιᾶφ τῆς ἄσπραϊς μούρας,
 τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λιοντέρια
 κλείει καρθούνα καντάρια,
 τούτ' ἡ γῆ, πυρὸς καμίνι,
 καρβουνόσκονη θὰ μείνῃ.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τῆς ἑλιπίδες
 καὶ τὴν γαλανὴ παντιέρα,
 κι' ἂν τὴν δέσουν μ' ἄλυσσιδες
 χειροπόδαρα μὲ μίρα,
 ἕνα μόνο θὰ ζητᾷ,
 ἕνα μόνο θὰ γυρεύῃ,
 τὰ ποδάρια τῆς λυτὰ
 νὰ τᾶφήσουν νὰ χερύει.

Ἔξω πόνους σκυθρωπὸν,
 Ναύαρχος κι' ἐγὼ προβέλλω...
 καλῶς ἤθατε λοιπὸν
 ὅτ' ἂν καινούριο μου τὸν μπάλο.

Νά! προβαίνει λιγερὸς
 Θεόδωρος ὁ μπαλαρινός,
 καὶ στολίζει θαλπερὸς
 τὴν κουμπότρουκὰ του κρῖνος.

Δὲν γιαιτρεῖνται μὲ θρήνος τὸν πολέμων αἰ πληγαὶ
 κι' ἔλα χόρεψε μαζί του, Περικλιτὸ Στρατηγέ,
 καὶ βαρεῖτε μὰρ πολέμου μὲ βιολεὶ καὶ μὲ κλαρίνα
 νὰ χορεύῃ ἡ Θεοδώρα, πολυμάρχα μπαλαρίνα.

Νέο λούστρο ὅτ' ἂν παρκίτο
 νὰ πηδῆσῃ μὲ χαρά...
 κίττα γάμπα, Περικλιτὸ,
 κίττα σῶμα μὲ φορά.

Κύτταξε πῶς τὴν κηλάρει
 κάθε ξένος χορευτῆς,
 κύτταξε πῶς τὴν φερμάρει
 κι' ὁ Ριράτ ὁ Πριεσβευτῆς.

Κύτταξε τί κύκλους κάνει
 τὸ γαλαζιο τῆς φουστάνι...
 Κορδονάρα μου τοιμπλοῦ,
 πάλι τάβαλις τὰ μπλοῦ.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὸν Γκαμήλα ὅτ' ἂν χορὸ μου τί γυρεύει
 μὲ τὸν σέβρο τὸν μεγάλο ;
 Π. — Δὲν τὴν ἄσπασε ἑίτερος μὲς ἰστὺς ἑρόμου νὰ χορεύει
 κι' ἦλες ὅτ' ὀικό σου μπάλο.
 Φ. — Ἄμμι ἑίτερος ἑίκε πέρα, πού δὲν βγαίνει μὲ φωνή,
 παρὰ μόνο πότε πότε τὸ κεφάλι του κουνεῖ ;
 Π. — Ὁ Ζατήμας ἴσως εἶναι, καὶ πηγαῖνω, μὲ κάρω,
 μὴ καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ δάνειον τοῦ πάρω.

(Ὁ Περικλιτὸς ἠρήγορος πρὸς τὸν μουγγὸν πηγαῖνω
 καὶ τὸν ῥωτᾷ, μὰ τίποτα καινούριο δὲν μαθαίνει.)

Φ. — Λοιπὸν ;
 Π. — Τοῦ κάκου, Φασουλῆ, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα,
 μούκανι μόνο νόημα καὶ μ' ἔσταλε ὅτ' ἂν Ρώμα.
 Φ. — Πάρτο τὸ πρᾶγμα σοβαρά,
 καὶ ζαναμάθε, μασκαρά,
 πού τρέχ' ἡ γλώσσα σου γοργή,
 πῶς φερε κόσμον ἡ σιγή.

Σκάνδαλα, κανκά, καὶ φιάσκα,
 κι' ἔλο φθάνου μασκαράδες
 καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κυράδες
 μὲ τὸ μούτρο των γιὰ μάσκα.

Ὅμως ἔπιμας συνάχι
 μπαλαρινάϊς μερικαῖς,
 ὅταν μ' ἔπικαν καὶ Ναυμάχοι
 μὲ πατούσαις μαλακαῖς.

Τί χορὸς καὶ τί μπαλίτο
 σὰν κεφάλι τῆς τραλλῆς,
 ὅταν νάει κι' ὁ Φασουλῆς
 προγορεύει μὲς ὅτ' ἂν μπουκίτο
 μ' ἕναν Κόκορη ὅτ' ἂν χίρι
 καὶ μὲ δικόπο μαχαίρι.

Καὶ τροχίζει τὸ μαχαίρι μὲ σαποῦνι καὶ μὲ λάδι
 καὶ τοὺς λέει ἐπὶ νὰ κάνω τίποτον Κόκορη ἀθάδη,
 πού πολλὰ πολυλογεῖ
 τοῦ πολέμου παραμύθια ;
 κι' εἶπαν εἰσι νὰ σπαγγῆ
 νὰ μὴ σκούζῃ τὴν ἀλήθεια.
 Τίποτος Κόκορης σπαγγίτω
 κι' εἰς βορὰν παραδοθήτω.

Τίποτος Κόκορης ἀθάδης εἶν' ἡμεῖς ἔτυχε ποτὶ,
 ἡ σπαγγῆ του μόνος πόνος κι' ἰερώδης μας σκοπός....

Ύμωσαν και 'στην Αύλη μας, Ύμωσαν κι' οι Πριεσβευται,
 που μας 'βγήκαν ἀρενταδες κι' ἔρωτον γιατι και πῶς.
 Βρόγγος 'σὸν Καρακατάσνη, βρόγγος και 'σὸν Μυργαλιῆ,
 που τὸν ἔφησαν σκαμπροζα τόσας 'μέραις νὰ λαλή.

Ἡ καρδιῆ μου δὲν μοῦ πάει, τὸν πονῶ τὸν κακομοίρη,
 ερᾶει τον νὰ μὴ μὰς κἀνη κι' ἄλλο νέο πανηγύρι,
 σφάχτον, κόφτον γιὰ καλὰ,
 κόψε του και τὸ λειρι,
 πού γιὰ φῖσι Τουρκαλά
 κι' ὁ Σαχτούρης τὸ θαρρεῖ.

Ζήτω τῶν Ναυμάχων, ζήτω,
 τίποτε Κόκορης σφαγῆτω,
 κι' ἂν ἐσὺ γι' αὐτὸν λυθῆσαι
 φίλος Καίσαρος δὲν εἶσαι.

Κι' ἂν ἐσὺ τὸν συμπαθῆς
 δὲς τον 'σὸν Χατζηκυριακο
 νὰ τὸν σφάξῃ παρεθύς,
 κι' οἱ μικροὶ νὰ φᾶνε τράκο.

Τότε πᾶ κι' ὁ νοικοκύρης ἀκονίζει τὴν μαχαίρα
 και τὸ λάλο του λαρώγγι του τὸ κἀβι πέρα πέρα,
 και σφαγμένον ὅπως ἦτο τὸν παρέθισε Σουσι
 'στούς Ναυμάχους του παριέτου, του χοροῦ, του καναπέ,
 και 'ριχτήκαν μὲ θυμὸ
 και τὸν ἔφαγαν ὀμῶ.

Γδοῦπος ἔφαγα και βρόντος 'σὴν ἐξώθυραν πολὺς
 ὅταν μπαίνουν κι' οἱ μεγάλοι τῶν μαχῶν Ἐπιτελεῖς
 καββαλαρήδες σὶ χήναις και σὶ πάμπαις ὀμαλεκταῖς,
 κι' ὅλοι μῆνος και γεννάτι
 τοῦ πυρός οἱ σπιρουάτοι
 τῆς κτυποῦν μὰ τὰ σπιρουῖνα, τῆς κεντριζοῦν μὲ μπηκταῖς.

Νά ! κι' ἰδῶ, μὰ νὰ κι' ἔκει,
 και 'σὸ τόσο ξαφνικὸ
 παιανίτ' ἢ μουσικὴ
 νιό μὰρς πολεμικὸ.

Χάσκει καθιμὰ κυρία,
 χάσκουν καββαλιῆροι χαιῖνοι,
 κι' ἡ χηνοκαββαλαρία
 θορυβῶδως παρελαῖνει.

Ὁ δὲ ρέικτης νοικοκύρης, τρεβαδούρος τῶν πουλῶν,
 ἀγκαζάει μία χήνα και χορεύει Κοσιλιῶν,
 κι' ἀνεστάτως τὸν μπάλο
 κι' ἔγινε κακὸ μεγάλο.

Μὲ τὴν χήνα βολτατζάει,
 Γαλλικὰ τῆς ὀμιλεῖ,
 διαρκῶς τὴν κορτζάει,
 και ζηλιῶ ' ἡ Φασουλῆ.

Μὰ και κἀθὲ μπαλαρίνα
 σερπετῆ και περιγιάστρα

ἤλεψε μ' αὐτὴν τὴν χίνα,
 ποῦ τῆς ἔκανε χαλάστρα.

Κι' ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω, κι' ἐπικίεζε τὸ πιάνο φόρτε
 κι' ὁ Γαλλίζων νοικοκύρως τὴν ἰλύσσαζε ἔσ' τὸ κόρτε.
 Μαντάμ χίνα, τῆς ψελλίει, μὲ τὸ κρέας τὸ παχύ,
 σὺ, μὸν ἀνέ, μοῦ ἴπηρες τῶρα καὶ τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχή,
 κι' ἡ φιλάρεσκος ἡ χίνα τοῦ φωνάζει ἀγὶ χί χιῶ.

Τὸν ἴπηρε ἔσ' τὸ μεζέ
 καὶ μὲ νάζια τὸν λιγόνει,
 κι' οἱ Γαλλίζοντες μπλαζέ
 ἔμπρὸς ἑστῆς χίνας κλίνουσι γόνυ.

Μασκαράδες, μασκαράδες, κι' ἂν ἡ πρόσφυζ ἡ νηστεία
 δίνεται μὲ βρογγιτά,
 ἴπιστε ἴγιας ἐξυπνάδες, ἴπιστε μάς ὀλίγ' ἀστεία
 καὶ καμπόσα χωρατά,
 νὰ γελᾶσθε κι' ἡ κυρία Φασουλὴ κι' ἡ Περικλῆτου
 μὲ τὸ πνεῦμ' αὐτὸ τῆς μόδας, ποῦναι σπέρτα καμινέτου.

Νὰ κι' ἡ Δάξα μὲς ἑστῆ μίση τοῦ μπουκέτου τοῦ κλεινοῦ
 Ἀτσιγγάνα κοκκινιοῦ,
 δίχως ὄθλου νὰ μιλῆ
 κόσκινα παλὰ πολεῖ.

κι' ἄθλους νέους κοκκινίζει διζιὰ κι' ἀριστερὰ
 καὶ τῆς λίνε ἐμπράδο μπράδο, Τουρκογύρτισσα κυρὰ.

Τὸν Φασουλήν περιεργος ῥωτᾷ κι' ὁ Περικλῆτος :
 ἐγκατὶ δὲν ἐπροσκάλασε τὸν Βασιλεῖα κι' ἑρίτος; »
 γκατὶ δὲν εἶναι, Περικλῆ, τῆς φρας τῆς παρουσίας,
 κι' ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσης
 καὶ πιθανὸν νὰ δῆξασθε εἰς τὰς ἡμερίδας,
 κατ' ἄλλους αἰσιοδοεῖ κι' ἔχει χρυστάς ἑλιπιάς,
 κατ' ἄλλους λύπη δυνατὴ τὸν ἔχει καταλαβῆ
 μὲ τοῦτο τὸ Ρωμαϊκοῦ, τὸ αἶπιο τὸ καράβι,
 κι' ἂν τῶρα μ' ἰδειαίωναν αὐθεντικῶς κανεῖς
 πῶς ἔσ' τὸ φηγγᾶρι ἔρικοται τῆς αἰσιοδοξίας,
 θέσταλινα προσκλητήριον σὺν βίρος εὐγενής
 καὶ θάβλεπες ἡ σάλα μου νὰ γίνῃ Γαλαξίας.
 Πλὴν καὶ φοβοῦμαι, Περικλῆ, μήπως ἂν ἔστωμισθ
 κανέν' ἄθως χωρατὸ νὰ τὸν καλοκαρδίσω,
 μοῦ ποῦν πολλοὶ πῶς χωρατὰ δὲν δέχεται κι' ὁ Θρόνος,
 κι' ἡ Θέμις τοῦτου τοῦ καιροῦ
 ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ
 μὲ στείλῃ μὲς ἑστῆν αἰθούσαν τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος.

Τέτοια φρόνιμα τοῦ λέγει, κι' ἀριθέρει μετ' ὀλίγων
 πλῆθος Θεσσαλῶν προσφύγων,
 καὶ τοῦ μπέλου τὸ σαλονί τὸ γαμίουν μὲ κουρίλα,
 κι' ὄλοι κι' ὄλαις ὡς κι' ἡ χίνας ἔκαρδίζονται ἑστὰ γέλοισι.

Ὁ Φασ. Καλῶς ἤλθεσ μετὴν γρίνα
 τῶν προσφύγων μαῦρη πινα,
 ποῦ μὰς ἑτῆκωσες τὸν νοῦ...
 σὺ λὰ ρέν ντι μπάλ γινεῦ.

Τὰ ξεσκλειότα καὶ τὰ ράχη
 δείχνε τα ἑστὸν Θεωωράκη,
 τῆς φωτιζῆς τὸν μπαλαρίνο,
 ποῦ φορεῖ τὸν ἔσπρο κρῖνο.

Κι' ἂν ποῦνς κι' ἂν βλαστημάς,
 μὰ κανένας ἀπὸ μὰς
 τὸν χορὸ δὲν παραιτεῖ,
 καὶ σὺν ἤλθατε καὶ τί;
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Κι' ἂν θεόγυμνοι ἑστῆ στρατά
 ἐροκόμεντα γυροῦναι,
 μὰ τὰρκοῦδα τὰ χορτάτα
 πρέπει μόνο νὰ χορεύουν.

Μὴ κανένας μὰς σκοτίζῃ,
 κι' ἂν σὰς πῆραν τὴν προβιά,
 ἡ δίκη σας ἡ σκαλιδιά
 τὴν Πρωτεύουσαν πλουτίζει.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τοὺς πρόσφυγας τοὺς πίνουσι
 κι' ἔμπρὸς ἑστὸν Τουρκο Πριεσβυτή γονατιστοὺς τὸς φέρνουσι.)

Ὁ Φ. — Ἀμάν, Πασσά μου, πρόσφασε, κι' ὁ τῶν προσφύγων
 μὴ σὶ παρακαλίσῃ... [ἑθνήος
 πῆς ἑστὸυ Γιλῆζ τὸν Πατισσᾶ νὰ λυπηθῆ κι' ἑκαίνος
 καὶ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ.

Ἐμῆς, Πασσά μου, γιὰκ παρὰ γιὰ τὴν σάρα μάρα
 κι' ἡ γρίνα τῶν μὲς ἑστὸυς χοροῦ παραφρονιάς κανεῖ,
 κι' ἔγινε κι' ἡ καρδούλα μας ὡς εἶδος ἀγκυάρα,
 ποῦ φάγατε τὰ φύλλα τῆς καὶ μνεῖ τὸ κοτσάνι.

Ἀμάν, Πασσά μου, πρόσφασε, κι' ἡ πείνα τοὺς ψοφᾷ,
 καὶ σταυροπόδι κάθεις σὶ τοῦτον τὸν σοφῆ,
 γιὰ νὰ σοῦ φέρωμ καφεὶ κι' ὀλόχρυσο τσιμποῦκι
 κι' ἔφεριμ ἀφεριμ νὰ πῆς ἄ ἑμένα τὸν σουρτοῦκη,
 κι' ἂν ἔχης σάλιο φτύσει μας, καὶ σὺν δὲν ἔχης κανεῖ,
 καὶ πάλι ἔκαρτύσει μας, κι' ἑδίθα σου, Σουλτάνε.

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἀνδρείκελον ἐπρόβαλε ἑστῆ μίση
 μὲ πῆλον καὶ μὲ φῆσι,
 κι' ὁ Φασουλής ὀρητικῶς τὸν πῆλον κάτω ρίπτει
 καὶ τὸν Ἐτίμ τὸν Τουρκαλὰ γιῶν ἀποκαλύπτει.

Τότε δὴ τότε χαλασμός
 καὶ βρόντος καὶ παροξυσμός,
 καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμ, παιῖδες Ἑλλήνων πούροι,
 κι' ἡ σπλιτζὴ ὑποχώρησιν πολεμικὴν ἔχει,
 τὰ ἐπλήθη δὲ τῶν χορευτῶν τὸ ἑκόνειν κουμπῆρι,
 κι' ἀπὸ μακρῶν ἠκούτο πολλῶν χηνῶν χι χι.

Ἀθώωσις σημαντικὴ καὶ μάλα πανηγυρικὴ.

Εἰς τὴν πλὴν τῆς Χαλκίδος, τὴν τοσοῦτον προσήλῃ
 κι' εἰς ἐμὲ τὸν Φασουλή,
 ἀθώωθησαν γὰρ δίκην ὑπόδικου ἀστείας
 ὁ πολυκαθὸς ὁ Μίκος κι' ὁ Μπενάκης τῆς ἑστῆσις.
 κι' ἡ Χαλκὶς ἔχεροκράτει, κι' ἔγινεν χαράς καὶ γέλοισι,
 κι' ἔκαρδισαν ἑστὸν κόλῃ τὰ παρῶντα κοπέλια.

Τὸ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
 ἑστὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃ ἑστῆ γωνία.